

Exkurze SPŠ SE České Budějovice do výrobního závodu firmy Kovosvit v Sezimově Ústí

Již od nejranějšího úsvitu jsme nemohli dospat, jak jsme se těšili, neboť nás totiž čekala exkurze do Kovosvitu, a tak jsme postávali již od půl osmé před školou, k níž chvíli před osmou přijel pan učitel, s nímž měli jet naše dvě třídy - S3A a S3B na exkurzi. Na tom by nebylo nic divného, on však nevystoupil, ale pokynul nám, abychom k němu nastoupili my - řídil totiž náš zájezdový autobus.

Spolu s námi do autobusu nastoupili i tři další pedagogové a jali se dělat prezenci, to však bylo téměř zbytečné, neboť nikdo z nás si nechtěl nechat tuto exkurzi ujít a tak chyběli pouze největší marodi, které k jejich lítosti musela zrovna schvátit chřipka. Přesně v osm hodin jsme uslyšeli ze školní budovy slabé zvonění zvonku, který nám výjimečně nevalil, neboť dnes

pro nás nebyl pokynem k usednutí do školních lavic, nýbrž signálem k odjezdu. Po propletení se ulicemi města jsme se zanedlouho ocitli na státní silnici E55 směr Tábor, kde jsme se zaujetím sledovali, jak pokračuje stavba dálnice. U Veselí nad Lužnicí již byla hotova a tak nám významně zkrátila cestu do našeho cíle. Cesta nám ubíhala tak rychle, že sotva jsme zaslechli několik pípnutí palubní jednotky mýtného systému Premid, už jsme z dálnice sjížděli na sjezdu do Sezimova Ústí, kde se nalézal cíl naší cesty - areál firmy Kovosvit. Při vjezdu do areálu jsme si nemohli nepovšimnout obrovského oblouku s nápisem "MAS" ve stejném provedení, jaké se skví na největší stojanové vrtačce, kterou máme ve školních

dílnách. Poté jsme dostali povolenku k vjezdu a projeli jsme areálem, až k místu, kde bylo možno zaparkovat. Tím místem bylo překladiště vlečky, o které jsme se dozvěděli, že se již několik let nepoužívá, neboť materiál do firmy i hotové stroje opouštějící firmu jsou zaváženy výhradně na kamionech, avšak vedení firmy ji nechce ze strategických důvodů

zrušit, neb zrušit by šla snadno, však její obnovení by bylo za stávajících platných drážních předpisů téměř nadlidským výkonem a tak si ji ponechává pro případ, že

se jednou obnoví zašlá sláva železniční dopravy. Poté jsme se již vydali směrem k budově, ve které se nacházel prezentační sál. Již z dálky nás zaujal styl její architektury. Ti z nás, kdož vtipkovali, zda jsme náhodou nedojeli do Zlína, nebyli daleko od pravdy, budova byla postavena ve stylu Baťovské architektury, stejně

jako i mnohé další budovy v areálu. Ještě jsme si ani nestačili prohlédnout budovu z vnějšku a už naše dojmy byly přebity novými dojmy získanými v prezentační místnosti, která byla honosně označena tabulkou "Showroom".

Zde jsme zhlédli krátkou prezentaci o historii firmy, jejím výrobním programu a referencích z České republiky i zahraničí. Po prezentaci jsme si prohlédli CNC obráběcí stroje. Nejvíce náš zaujal ten největší stroj ze všech zde vyráběných strojů - Masturn 600, před kterým jsme se hojně fotografovali. Byl tak velký, že

by zvládl, jak povídal technik, co nás provázel vyrobit i kopii pana učitele, který by byl daleko tvrdší, než jsou naši učitelé. To nás vyděsilo jen do té chvíli, než bylo ve větě dořečeno, že by byl tvrdší ne na nás, ale protože by mohl být vyroben i z oceli třídy 19.

Potom jsme již oblékli žluté výstražné vesty s nápisem "Visitor", rozdělili jsme se do dvou skupin a šli se podívat, jak to vypadá ve skutečné výrobní hale. Tady jsme

již bohužel museli přestat naši exkurzi dokumentovat, abychom nevynesli některé z výrobních tajemství. Mohu vám však prozradit, že to, co jsme viděli v prezentační místnosti, bylo i na hale, ale zde byly stroje v činnosti a tím pádem pro nás i zajímavější. Jak jsme postupovali halou, viděli jsme i stroje, které ještě nebyly dokončeny, což jsme využili k tomu, abychom se podívali na to, co je jinak u hotových strojů beznadějně

zakrytované. Dostali jsme se i do míst, kde byly sériově vyráběny jakési podivné předměty tvaru amfory. Někteří z nás hádali, že by to mohla být přední část pancéřové pěsti, stejně tak by to ale mohly být ozdobné květináče nebo kusy mimozemského plavidla. Zde jsme se ale dlouho nezdrželi, neboť

nás vzápětí zaujal stroj ne nepodobný automatu na kávu. Když jsme přišli blíže, uviděli jsme, že na místě, kde by se u běžného automatu skvěla slečna s hrnkem kávy v ruce, byly obrázky závitníků, vrtáků, řezných plátek a mnohých dalších nástrojů, což naši zvědavost opět jen zvýšilo a tak jsme si neodpustili položit řadu otázek, z nichž jsme se dozvěděli, že se jedná o automat, který vydává nové nástroje a odebírá již opotřebené nebo poškozené nástroje a tím nahrazuje skladníka-nástrojáře. Potom jsme již opustili halu a

vydali se cestou okolo haly slévárny, kam však naše exkurze z bezpečnostních důvodů jít nemohla, a tak jsme ji minuli a došli až do expediční haly. Zde se již nacházely hotové stroje čekající na svou expedici. Překvapilo nás, že nejčastěji jsou zde zastoupeny největší stroje, na kterých se již usazuje prach, zatímco malé stroje se zde sotva ohřejí a firma by potřebovala nabrat více lidí, neboť i my jsme

dostali nabídku práce, aby stihla uspokojit poptávku. Tento stav měl však jednoduché a logické vysvětlení - velké stroje byly vyráběny pro potřeby exportu

do Ruska, kam však naše vláda export zakázala a tak tyto již hotové stroje, v nichž jsou pravděpodobně utopeny miliardy, jen nehybně stojí ve skladu a padá na ně prach. Prohlídkou skladu naše exkurze bohužel musela skončit. Abych vám nelhal, ještě jsme se na památku všichni vyfotografovali u vjezdu do firmy, tak aby byl vidět nápis "MAS" u brány podniku

a poté jsme již vyrazili na zpáteční cestu, která proběhla za nadšeného sdělování si dojmů a zážitků. Cestou jsme nahlas litovali, že jsme si nemohli vzít sebou do naší školy žádný z úžasných CNC strojů. To jsme však ještě nevěděli, že co nevidět se jeden z nich za námi vydá na korbě kamiónu a bude sídlit ve školních dílnách, tam kde je dosud zámečnická dílna. Před jednou hodinou odpoledne jsme potom již dorazili ke škole a hromadně se vydali do školní jídelny, kde se zrovna podávala velmi chutná tilápie s brambory.